

Arrest

nr. 208 525 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat J. WOLSEY, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 28 augustus 2015. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) nam op 24 augustus 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 181 922 van 7 februari 2017.

1.2. Op 3 maart 2017 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Verzoeker werd door het CGVS op 19 september 2017 en op 10 november 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 21 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjiitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 1 januari 1992 te al Karrada, Bagdad. U ontvluchtte Irak uit vrees voor de sjiitische militie Kata'ib Hezbollah. Uw broer werkte voor het Amerikaanse bedrijf S.. U werkte vanaf 2011 voor een onderaannemer die de caravans van het personeel van S. onderhield. In juli 2013 ontving de vrouw van uw broer een dreigbrief met kogel, afkomstig van Kata'ib Hezbollah. De groepering beschouwde u en uw broer als verraders daar jullie met de Amerikanen samenwerkten. U dook onmiddellijk onder bij uw zus en trok in januari 2014 naar Turkije. Omdat u daar geen werk vond, keerde u terug naar Bagdad. U verliet Irak opnieuw op 30 juli 2015.

Het CGVS nam op 24 augustus 2016 in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag. De beslissing van het CGVS werd op 7 februari 2017 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U, die verklaarde het grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 3 maart 2017 een tweede asielaanvraag in. U bleef vasthouden aan uw voorgaande problemen en vreest nog steeds te zullen worden vermoord door de militie Kata'ib Hezbollah. Daarnaast ontstonden problemen tussen u en uw stam omdat u uw zus K., die een buitenechtelijke relatie aanging, probeerde te beschermen. Op 25/09/2016 was uw zus K. aan het bellen met ene W. T. H. a. D., de man waarmee zij een geheime relatie had. Haar echtgenoot, H., was op het werk. Haar schoonbroer, F., was onverwacht wel thuis. F. en zijn vrouw hoorden K. bellen in haar kamer en betrapten haar op heterdaad. Terwijl F. haar hardhandig sloeg, ondervroeg hij haar over het telefoontje. K. bekende dat zij met W., de buurman, aan het bellen was. De vrouw van F. filmde met een gsm deze bekentenis. F. bracht K. vervolgens naar het ouderlijke huis zodat haar broers verder over haar lot konden beslissen. Enkel de vrouw van uw broer A. bleek echter thuis te zijn, waardoor K. wist te ontsnappen. Sindsdien ontbreekt elk spoor van haar.

Uw zussen H. en W. waren al een tweetal maanden op de hoogte van de geheime relatie van K. en W. H. had zelfs enkele keren contact opgenomen met W. om hem te overtuigen geen contact meer te zoeken met K.. W. dreigde echter familiefoto's van K. en haar zussen (zonder hoofddoek en met ontblote armen), die hij ontvangen had van K., te verspreiden indien iemand de relatie openbaar zou maken.

In de dagen na de verdwijning van K. diende uw broer A. een klacht in tegen F., voor het slaan van zijn zus, en tegen W. In het kader van het politieonderzoek werden de telefoongegevens van W. en K. opgevraagd. Het politieonderzoek werd echter afgesloten omdat de zaak door de stammen verder werd afgehandeld. Aanvankelijk wilde de stam van W. niet deelnemen aan de onderhandelingen, waarop uw stam het huis van W. beschoot. De stam besloot hierna toch aan tafel te schuiven. Eind oktober 2016 werd er overeengekomen dat de stam van W. 60 miljoen Iraakse dinar zou betalen. De onderhandelingen met de stam van F. zijn voorlopig bevroren tot K. teruggevonden wordt. Pas wanneer de stam haar versie van de feiten kan horen, kan besloten worden over een eventuele straf voor F..

In november 2016 vertelde H. uiteindelijk aan haar broers dat zij reeds eerder op de hoogte was van de relatie, dat zij K. gewaarschuwd had de relatie te beëindigen en dat W. haar chanteerde met de familiefoto's. Sindsdien zijn uw zussen niet meer welkom in het ouderlijke huis.

Op het moment van voornoemde feiten, was u in België. U werd op 26 september 2016 op de hoogte gebracht van de situatie door uw zus H. U belde daarop met A. om hem te smeken K. niet te vermoorden maar hij had hier geen oren naar. U belde daarom op 28 september 2016 met uw oom A. T. S., de sheikh van de substam. Het gesprek ontaarde echter in een hevige discussie waarbij u uw oom en Allah beledigde. Vervolgens nam uw neef R. de telefoon over en beledigde jullie elkaar. R. besloot dat zij u zouden vermoorden in geval van terugkeer naar Irak. U sloot uw facebookprofiel af. Op 23 oktober 2016 belden uw neven R.R. en A. u opnieuw op en bedreigden zij u andermaal. U verwijderde daarom ook uw facebook Messenger. Eind februari 2017 werd u officieel uit de stam verstoten. H. bracht u hiervan begin maart 2017 op de hoogte. Ten gevolge hiervan diende u een tweede asielaanvraag in.

K. nam na haar verdwijning contact op met A., de vrouw van uw in Amerika wonende broer T. K. vertelde haar dat ze asiel aanvraag in Duitsland. Ze wilde haar verblijfplaats angstvallig

geheimhouden voor haar familie maar A. wist dat u te vertrouwen was. U probeerde K. meerdere malen te bereiken maar zij verandert voortdurend haar telefoonnummer.

Ter staving van uw asielaanvraag, legde u kopieën neer van volgende documenten: een politieaangifte van uw broer A. tegen F. en W., een politieaangifte betreffende de verdwijning van uw zus en een opvraging van de details van twee telefoonnummers in het kader van een politieonderzoek.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u bij uw tweede asielaanvraag teruggrijpt naar uw voorgaande verklaringen en thans opnieuw volhardt te zullen worden vermoord door de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah (CGVS gehoorverslag ten gronde (2), p. 19). Echter, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal uitdrukkelijk dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen met de militie. Dat u in juli 2013 terugkeerde naar Irak, en van juli 2013 tot juli 2015 geen persoonlijke problemen heeft gekend, ondermijnde in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien kon u niet aannemelijk maken dat de dreigbrief ook aan u gericht was. Evenmin maakte u uw werk voor een onderaannemer van het Amerikaanse bedrijf S., de zogenaamde oorzaak van de bedreiging, aannemelijk. Er kan daarenboven worden opgemerkt dat uw broer na de dreigbrief bij S. bleef werken zonder bijkomende persoonlijke problemen te hebben gekend. U legde ook geen documenten voor die bovenstaande appreciatie in positieve zin konden ombuigen. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot zijn bevindingen kwam, werden duidelijk en afdoende in de beslissing, genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste asielaanvraag, uiteengezet. De weigeringsbeslissing werd bovendien door de RvV bevestigd zodat deze beslissing kracht van gewijsde geniet en de erin vastgestelde ongeloofwaardigheid niet langer kan worden betwist. Het mag duidelijk zijn dat, rekening houdende met bovenstaande, het louter volharderen in uw voorgaande verklaringen geenszins volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande uw beweerde problemen te herstellen.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name dat u in een stammenprobleem verwickeld geraakte omdat u uw zus, die een buitenechtelijke relatie had, in bescherming nam, moet worden benadrukt dat zij evenmin overtuigen. Dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst bleek u deze problemen nooit eerder te hebben vermeld. Nochtans vonden deze gebeurtenissen, met name de problemen van uw zus en de doodsbedreigingen die u naar aanleiding daarvan ontving, plaats vóór de zitting bij de RvV in het kader van de beroepsprocedure van uw eerste asielaanvraag. Zo werd uw zus betrap op 25 september 2016 en werd u drie dagen later voor het eerst met de dood bedreigd door uw oom en neven (CGVS gehoorverslag voorafgaand onderzoek (1), p. 24). De zitting bij de RvV vond pas plaats op 14 december 2016. Ook in het verzoekschrift van uw advocaat, opgesteld op 10 oktober 2016, werd er geen gewag gemaakt van uw nieuwe problemen. Dit is toch wel zeer opmerkelijk. U hiermee geconfronteerd, beweerde u de tijd noch het geld gehad te hebben om de documenten aangaande deze problemen, die u pas in oktober 2016 had ontvangen (CGVS 1, p. 21), te laten vertalen. De tolk had u immers gezegd dat alle documenten vertaald dienden te worden. Tevens zou u op de zitting de tijd niet gekregen hebben om de nieuwe problemen aan te kaarten. U kreeg slechts 1 à 2 minuten om te spreken en kon enkel zeggen dat u een broer in Amerika heeft maar niemand meer in Irak had (CGVS 1, p. 21). Dat u echter eerder zou vertellen dat u een broer in Amerika hebt, dan dat u doodsbedreigingen heeft ontvangen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw problemen.

Ook al zou u op bij de Raad de tijd niet gekregen hebben om uw verhaal te doen, u de doodsbedreigingen evenmin aan uw advocaat te hebben verteld. Ook dit is erg eigenaardig in geval van een geloofwaardig relaas. Opnieuw verwees u naar de documenten die u nog niet had kunnen laten vertalen (CGVS 1, p. 21-22). Ook tijdens het gehoor ten gronde schoof u de schuld in de schoenen van de tolk die u had gezegd dat alle voorgelegde documenten vertaald moesten zijn (CGVS 2, p. 18). Echter, het ontbreken van vertaalde documenten kan niet verklaren waarom u uw advocaat niet eens op de hoogte zou hebben gebracht van de doodsbedreigingen. Dat de advocaat zich concentreerde op de motieven van de weigeringsbeslissing van uw eerste asielaanvraag (CGVS 2, p. 18) en u derhalve niets heeft kunnen zeggen over uw nieuwe problemen, kan dit evenmin justifiëren. Het is immers aan u een duidelijk zicht te bieden op de redenen van uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst. Gezien uw

advocaat niet op de hoogte was van het feit dat er zich nieuwe feiten hadden plaatsgevonden, is het evident dat hij zich in het kader van de asielpcedure enkel focuste op uw weigeringsbeslissing. Uiteindelijk stelde u dat u niet wilde profiteren van de problemen van uw zus en haar problemen en ervan overtuigd was dat u op basis van uw eigen problemen een verblijfsstatuut zou verkrijgen (CGVS 1, p. 22). Ook dit kan niet worden beschouwd als een aanvaardbare reden. U werd immers persoonlijk met de dood bedreigd door de sheikh van uw stam, hetgeen wel degelijk als een persoonlijk probleem kan worden beschouwd. Dat u niet wilde profiteren van de problemen van uw zus, weegt niet op tegen de levensbedreigende situatie waarin u zich zogenaamd bevindt. Dat u deze bedreigingen niet zou hebben willen aanhalen omdat u niet wilde profiteren van uw zus, kan in het kader van het verzoeken van internationale bescherming aldus niet overtuigen.

Voorts doet ook uw laattijdige tweede asielaanvraag vragen rijzen aangaande de ernst van uw situatie. Terwijl de uitspraak van de RvV dateert van 7 februari 2017, diende u slechts op 3 maart 2017 een tweede asielaanvraag in. U besloot pas een asielaanvraag in te dienen nadat u eind februari officieel uit de stam zou zijn verstoten. Het blijft echter zeer vreemd dat u de doodsbedreigingen vanwege uw oom en neven niet voldoende ernstig zou gevonden hebben om direct een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Voorts konden er nog verder verschillende tegenstrijdigheden worden opgemerkt in uw relaas, hetgeen andermaal doet twifelen aan de geloofwaardigheid ervan. Zo verklaarde u ten eerste dat K. op de trap van haar huis aan het bellen was met W. De vrouw van F. hoorde dit toevallig en ging F. halen (CGVS 1, p. 11). In het gehoor ten gronde vertelde u dan weer dat K. in haar kamer aan het bellen was, dat F. en zijn vrouw samen naar boven gingen en K. vervolgens hoorden bellen (CGVS 2, p. 8). Ten tweede stelde u aanvankelijk dat W. een onbekende was voor de familie (CGVS 1, p. 10). Later gaf u dan weer aan dat F. W. persoonlijk kende, hij was immers zijn buurman (CGVS 2, p. 6). Ten derde verklaarde u in uw eerste gehoor dat uw zus W. contact had genomen met W. (CGVS 1, p. 11). In het tweede gehoor zou uw zus H. dat gedaan hebben (CGVS 2, p. 9). Tot slot bent ook tegenstrijdig wat betreft de personen die u zouden bedreigd hebben. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw neef R. u met de dood had bedreigd (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS stelde u dan weer dat u bedreigd werd door uw neven A. en A., de zonen van uw oom, de sheikh van uw stam. U bevestigde dat u verder met geen enkele andere neef contact heeft gehad (CGVS 1, p. 18). Wanneer u later werd gevraagd alle namen van de zonen van het stamhoofd op te sommen, antwoordde u: 'A., A., D., M. en S.'. Andermaal noemde u R. niet. Gepolst of u ene R. kende, verklaarde u hem enkel te kennen van zien. Pas wanneer u werd geconfronteerd met uw concrete verklaringen op de DVZ, in casu dat R. u bedreigde, confirmeerde u dat R. u inderdaad via facebook had gebeld en bedreigd. Dat u R. helemaal niet had vermeld als één van de zonen van uw oom, stak u dan weer op het feit dat u zich vergist had en dat D. dezelfde persoon is als R.. 'Het is een letter verschil', zo stelde u. Dit is geenszins aannemelijk. Indien u zich gewoon van naam vergist had, kan verwacht worden dat u zich van uw vergissing bewust zou geworden zijn wanneer gevraagd of u ene R. kent. Dat u R. pas linkt aan de bedreigingen wanneer u werd gewezen op uw verklaringen afgelegd op de DVZ, komt weinig geloofwaardig over (CGVS 1, p. 22-23). In het tweede gehoor had u het enkel over de bedreigingen van uw neven R. en A. Over A. maakte u ditmaal geen gewag meer (CGVS 2, p. 14). Dat u tot drie verschillende versies geeft wat betreft de familieleden die u hebben bedreigd, doet de geloofwaardigheid van uw relaas weinig goed. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat A. ondertussen gesneuveld is als lid van al Hashd al Shaabi (CGVS 1, p. 18 en 22) en dus geen dreiging meer kan vormen.

Vervolgens konden verschillende bevreemdende elementen in uw relaas opgemerkt worden. Vooreerst bent u erg onlogisch wat betreft de video van de bekentenis van K.. Nadat F. de video naar uw broers zou hebben doorgestuurd, zouden zowel F. als uw broers de video verwijderd hebben (CGVS 2, p. 8-9). Dit lijkt echter zeer onwaarschijnlijk gezien de video het enige stuk is dat de schuld van uw zus zou kunnen aantonen. U herhaalde daarenboven meermaals dat de zaak nog niet is afgesloten: zo stelt uw stam de onderhandelingen met de stam van F. uit tot zij K. vinden en haar versie van de feiten kunnen horen (CGVS 2, p. 11-12). Uit uw verklaringen bleek bovendien meermaals dat uw zus nog steeds gezocht wordt en gestraft zal worden voor haar daden. Dat uw broers, hiermee rekening houdende, het enige bewijsstuk dat zij hebben, zouden verwijderen, is uiteraard niet geloofwaardig. Voor F. is de video dan weer een bewijs dat hij 'terecht' handelde. Ook voor hem is het wissen van de video aldus een erg onlogische handeling.

Het is verder weinig aannemelijk dat u door het stamhoofd en zijn zonen ter dood veroordeeld werd wegens een woordenwisseling tijdens een privé-telefoongesprek terwijl W., de man die de eer van uw

zus, en bij uitbreiding van de hele stam, bezoedelde, kon onderhandelen en er met een geldboete vanaf kwam. Dat W., in tegenstelling tot u, kon rekenen op de steun van zijn stam (CGVS 2, p. 15), kon uw disproportioneel zware straf niet uitklaren. Indien uw stam werkelijk dermate conservatief zou zijn, is het in Iraakse context immers weinig waarschijnlijk dat W. er met een geldboete vanaf zou komen. Bovendien zou W. nooit gestraft worden zijn voor het dreigen van het openbaar maken van de familiefoto's van uw zussen omdat H. pas na de onderhandelingen met dit nieuws naar buiten kwam. Uw familieleden zouden W. zelfs nooit over de foto's hebben aangesproken, evenmin zouden zij de foto's terug geëist hebben. Zij dachten misschien dat W. de foto's had verwijderd, zo veronderstelde u (CGVS 2, p. 14). In de door u geschetste conservatieve achtergrond van uw stam, is dit allerm minst geloofwaardig. Indien W. daadwerkelijk over foto's zou beschikken waarop uw zussen in onthullende posities (zonder hoofddoek en met ontblote armen) te zien zijn, kan immers minstens worden verwacht dat de foto's door uw familie worden opgeëist om mogelijke toekomstige schandalen te vermijden. U op deze disproportionaliteit gewezen, repliceerde u dat de woordenwisseling die u met uw oom had niet privé was. Uw oom had immers aan iedereen verteld hoe u hem en Allah beledigd had (CGVS 2, p. 15-16). Het blijft echter onlogisch dat uw familie de kwestie van de familiefoto's onder de mat zou vegen terwijl u onmiddellijk aan de schandpaal zou worden genageld.

Dat u voorts pas in maart 2017 uit de stam verstoten werd, is eens zo bevreemdend. De discussie met uw oom dateert immers van september 2016, de laatste bedreiging van uw neven van 23 oktober 2016. Indien u uw oom daadwerkelijk op dermate ernstige manier zou hebben beledigd en hij dit over de ganse stam zou hebben verspreid, kan verondersteld worden dat u niet langer als volwaardig lid van de stam getolereerd zou worden en direct uit de stam zou zijn verstoten. Dat uw stam bezig was met onderhandelingen omtrent een ander probleem (CGVS 2, p. 15), volstaat niet. Dit betreffen immers loutere vermoedens uwentwege.

U bleek bovendien helemaal geen inspanningen te hebben geleverd om de situatie recht te trekken. Na de laatste bedreiging van uw neven op 23 oktober 2016 heeft u hen noch uw broers nog gecontacteerd. Ook nadat u te horen kreeg dat u uit de stam verstoten werd, heeft u niets ondernomen. Gezien de onderhandelingen die W. kon treffen, kan nochtans verondersteld worden dat er misschien wel onderhandelingsmogelijkheden bestonden. Dat u dit nooit heeft geprobeerd 'omdat zij in fout zijn', kan dit niet vergoelijken (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 15). Indien u zich in een levensbedreigende situatie bevindt, kan immers verondersteld worden dat u minstens een poging onderneemt om de situatie uit te klaren.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande, kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4§2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak

sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de

veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 Augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, i.c. de klacht van uw broer A. tegen F. en W., de politieaangifte betreffende de verdwijning van K. en de opvraging van de details van twee telefoonnummers in het kader van het politieonderzoek, konden bovenstaande twijfels niet wegnemen. Het betreffen immers allen kopieën waaraan, gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Een politieaangifte is bovendien slechts een loutere weergave van de verklaringen die iemand aflegde bij de politie doch bevestigt op geen enkele manier dat de aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. De opvraging van de telefoongegevens bewijst verder ook niets. De telefoonnummers waarvan sprake kunnen immers tot eender wie toebehoren. Deze documenten zich bovendien hoogstens uit over de problemen van uw zus en bewijzen aldus op geen enkele manier de problemen die u met uw stam zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Appreciatiefout en schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens;

het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;

> IN RECHTE

Artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève, « vluchteling » als volgt definieert: « Die, [...] uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging %zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet ml invoeren. »

De subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden, volgens artikel 48/4, « aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van me er ^zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, ml stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.»

De paragraaf 2 bepaalt de ernstige schade als bestaande uit : a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. »

Artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 gepaard met artikel 62 van dezelfde wet verplicht de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de verzoekende partij, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Artikel 62 gepaard met artikel 48/3 tevens verplicht rekening te houden met de subjectieve toestand in dewelke de verzoekster zich bevindt.

Artikel 48/6 stelt dat :

« De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

Volgens artikel 4§5 van de Richtlijn Kwalificatie, als de asielzoeker aan de voorwaarden voldoet « moet » hij « geloofwaardig geacht » worden en « wordt hem het voordeel van de twijfel gegund ».

Artikel 48/7 stelt dat:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen".

Overwegende dat « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RW, 25 avril 2002, n° 105.385).

Het administratieve rechtsbeginsel van goed bestuur en zorgvuldigheid de Commissariaat-generaal verplichten om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad van State:

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970)

Om in aanmerking te komen voor artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn 2011 /95/EU, moet men kunnen bewijzen dat er "ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" zijn. Artikel 48/4 §2, c) Vreemdelingenwet bevat geen criteria van individuele bedreiging: in het arrest van het Europees Hof van Justitie Hlgafagi (C-465/07 van 17 februari 2009) wordt de betekenis van artikel 1 c) Kwalificatierichtlijn verduidelijkt en blijkt dat een individuele bedreiging niet altijd vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. De omzetting in Belgisch recht heeft het criteria bijgevolg niet opgenomen in de Vreemdelingenwet. Dit betekent niet dat individuele elementen niet in aanmerking worden genomen in de analyse van de nood aan subsidiaire bescherming.

Er moet dus een gewapend conflict aanwezig zijn, maar de vereiste ernst van het willekeurig geweld zal afhangen van het individueel risico: hoe meer de vrees van de verzoeker van internationale bescherming geïndividualiseerd is, hoe minder hoog de graad van willekeurig geweld vereist voor de toekenning van de subsidiaire bescherming¹.

1 L. LEBOEUF, S. SAROLÉA, "La réception du droit européen de l'asile en droit d'asile belge : la directive qualification », Louvain-la-Neuve, U.C.L., Décembre 2014, bl. 112.

Zo oordeelde Uw Raad in een arrest ni* 72787 van 5 januari 2012:

(...)

Ais het niveau van geweld niet van die aard is dat zich louter vinden op het territorium het toekennen van de subsidiaire bescherming beantwoord, moet er dan worden gekeken naar de rechtspraak van het arrest FJgafagi en zien of er individuele elementen zijn die maken dat, ook al is het niveau van geweld lager, de combinatie maakt dat de subsidiaire bescherming toch moet worden toegekend.

Deze wetsbepalingen, gepaard met artikel 62 van dezelfde wet, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de Commissaris generaal de beslissing passend te motiveren rekening houdend met het relaas van de asielzoeker, met de omstandigheden in zijn land van herkomst en met alle stukken die zich in het dossier bevinden.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

> TOEPASSING IN CASU

Verzoeker wenst zijn aanvraag aan het oordeel van Uw Raad te onderwerpen, daar hij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing. Het CGVS is van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De motivering van de bestreden beslissing rust echter op een appreciatiefout. Verzoeker dient door België beschermd te worden, zoals hieronder zal blijken.

1. Antwoord aan de motivering van de bestreden beslissing

1) De asielaanvraag zou laattijdig zijn

In de bestreden beslissing, vindt de verwerende partij opmerkelijk dat de eiser enkel in maart 2017 zijn tweede asielaanvraag heeft ingediend op basis van problemen die van september 2016 dateren, en geen woord gaf over deze problemen tijdens het beroepsprocedure lopend voor uw Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

De eiser heeft duidelijke uitleggingen gegeven over de redenen waarvoor hij deze elementen niet had vermeldt tijdens het procédé voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij legt uit dat hij wel deze feiten had willen uitleggen aan zijn advocaat, in het kader van een afspraak. Hij werd geïnformeerd door de tolk dat indien hij over geen vertaalde documenten beschikt betreffende deze feiten, zou er geen rekening worden gehouden. Verwerende partij kan deze bewering niet tegenstrijden.

Artikel 39/76, §1, al. 2 stelt dat "De partij en kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

Artikel 8 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, stelt dat: "De stukken waarvan de partijen willengebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.

Het kan bijgevolg niet bestreden worden dat zonder stukken, die naar het Nederlands door een beëdigde tolk vertaald moesten zijn, zou Uw Raad geen rekening hebben kunnen houden met deze nieuwe elementen.

De uitleggingen van de eiser zijn bijgevolg coherent. Aangezien hij op dat moment over geen beëdigde vertaling beschikte, kon hij deze elementen niet aanvoeren en werd het niet meer besproken.

De eiser heeft tijdens de zitting van Uw Raad deze elementen niet kunnen uitleggen. Hij legt uit dat de zitting heel snel verlopen is. Hij werd de woord gegeven voor een paar seconden en kreeg enkel de tijd om uit te leggen dat zijn broer Irak was verlaten. Hij werd nooit de gelegenheid gegeven om deze feiten uit te leggen.

De eiser heeft bijgevolg moeten wachten totdat hij de bewijsstukken kon krijgen betreffende zijn problemen, en heeft deze documenten moeten maken vertalen. Het is enkel wanneer dit in orde was dat hij een nieuwe asielaanvraag heeft kunnen indienen.

De eiser was ondertussen, sinds het arrest van Uw Raad van februari 2017, in een kwetsbare situatie (zonder verblijfsplaats), wat heeft ook zijn situatie moeilijker gemaakt om alle deze stappen te kunnen ondernemen.

2) De eiser zou tegenstrijdig verklaringen hebben afgelegd tussen zijn verschillende interview

In de bestreden beslissing, haalt de verwerende partij verschillende verklaringen aan, die afgelegd tijdens zijn gehoor bij de DVZ en het CGVS, en die zouden tegenstrijdig met elkaar zijn.

De eiser wenst te benadrukken dat deze elementen niet gegrond zijn en dat zijn verklaringen coherent zijn.

a) Het vernomen van de geheime relatie van K. door F. en zijn vrouw

De eiser zou tijdens zijn eerst gehoor hebben uitgelegd dat enkel de vrouw van F. de telefonische conversatie tussen K. en W. gehoord had, terwijl hij bij zijn tweede gehoor heeft verklaard dat ze allebei die conversatie had gehoord.

Na zijn eerst gehoor bij het CGVS, heeft de eiser aanvullende informatie kunnen krijgen van zijn zus over deze gebeurtenis. Hij heeft op dat moment vernomen dat het niet enkel de vrouw van F. maar ook F. zelf die aanwezig waren op die dag. Toen de eiser op 19 september 2017 door het CGVS gehoord werd, dacht hij dat enkel de vrouw F. deze conversatie had gehoord.

Het moet benadrukt worden dat de eiser geen rechtstreeks getuig is van deze gebeurtenissen en legt uit, met zo veel details mogelijk, wat door zijn familieleden (zijn zussen) werd uitgelegd. De eiser heeft tijdens zijn gehoor veel details kunnen geven over het verloop van dit incident, wat toont een reëel belang voor deze gebeurtenissen, maar hij blijft afhankelijk van wat aan hem verteld is.

b) W. is buurman van F.

Tijdens zijn eerst gehoor, zou de eiser hebben uitgelegd dat W. onbekend was voor zijn familie, terwijl hij bij zijn tweede gehoor uitlegt dat W. en buurman van F. was en bijgevolg door F. bekend was.

In tegenstelling met de bewering van de bestreden beslissing, heeft de eiser nooit verklaard dat F. W. niet kende. Tijdens zijn gehoor, werd hij enkel gevraagd of zijn eigen familie W. kende, wat de eiser ontkende. De eiser en zijn familie kenden inderdaad W. niet, voor deze gebeurtenissen. De vraag werd nooit gesteld of W. door F. bekend was:

Wie is W. precies?

Dat is haar lief, ze had contact met hem.

Kent u zijn volledige naam?

W. T. H.

Kende uw familie hem al van voor de problemen?

Nee, ze kennen hem niet Had u al contact met W. gehad voor de problemen?

Nee, Ik ken hem niet tot de dag van vandaag

(gehoorverslag I, p. 10).

Hij heeft ook al uitgelegd dat K. en W. in dezelfde wijk woonden (gehoorverslag I, p. 11).

Dit is in dezelfde richting dat de eiser bij zijn tweede gehoor beantwoord heeft:

Kende iemand van uw familie W. voor de problemen?

Nee maar de familie van f. kende hem omdat hij hun buur was. toen f. haar in elkaar geslagen had, had ze opgebiecht dat ze met w. was.

F. kende W. dus wel persoonlijk?

Ja buurman

Hoe heeft K. hem dan leren kennen?

Ik weet het niet precies maar via fb en zijn gsm nummer, misschien hebben zij elkaar ook op straat ontmoet, we weten het niet precies

(gehoorverslag II, p. 6).

Et bestaat bijgevolg geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van de eiser.

c) De contact tussen de zussen van K. en W.

Verwerende partij beschouwt dat de eiser tegenstrijdig zou zijn over de naam van de zussen die met W. contact hebben genomen.

De verklaringen van de eiser op dat punt zijn misschien niet helemaal volledig. Indien hij zou op dat punt ondervraagd hebben geweest, zou hij dit element duidelijk kunnen maken. De twee zussen, W. en H., waren beide aanwezig en hebben beide met W. gesproken.

d) De neven van de eiser

De eiser zou tijdens zijn verschillende audities, tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de namen van zijn neven, en de neven die hem bedreigd hebben.

De eiser bevestigt dat hij door drie personen bedreigd werd: zijn oom, zijn neef A. en zijn neef R.

Hij heeft nooit verklaard dat hij door zijn neef A. bedreigd werd, maar sprak van discussies met zijn broer. A. (zie gehoorverslag I, p. 12).

3) De video van de bekentenis door K. werd vernietigd

In de bestreden beslissing, vindt de verwerende partij dat de eiser "erg onlogisch" is betreffende de video van de bekentenis van K.

Verwerende partij vindt inderdaad onlogisch dat F. en de broers van de eiser deze video vernietigd hadden, terwijl die een bewijs van de schuld van K. was.

Het is absoluut niet de eiser die onlogisch is. Hij legt uit wat hij vernomen heeft. Het zou, desgevallend, het gedrag van F. en de broers van de eiser dat onlogisch zou zijn. De eiser heeft niks te maken met deze beslissing.

De eiser begrijpt niettemin dat deze video problematisch was op twee vlakken:

Op deze video, slaagt F., zijn schoonzus K. Een klacht werd ingediend tegen F. voor deze daden;

Dit opnam betreft een onderwerp dat zeer gevoelig en schandelijk is. De eer van de familie bedreigd was door deze video. Nog de broers, nog F. wensten het risico te nemen dat die video in verkeerde handen vallen en zijn inhoud verspreid werd, bij voorbeeld op Facebook.

Dit element, verbonden met het gedrag van derden, in het kader van een conflict tussen families waarvoor eer belangrijker is dan bewijsstukken, is bijgevolg absoluut niet relevant om de geloofwaardigheid van het relaas van de eiser te bestrijden.

4) De bedreigingen tegen de eiser zou disproportioneel zijn

In de bestreden beslissing, vindt de verwerende partij onredelijk dat de eiser met dood bedreigd is, van zijn stam verstoten is, omwille van "woordenwisseling tijdens een privé-telefoongesprek terwijl W. enkel een boete kreeg, ondanks hij de eer van K. en zijn familie bezoedelde.

Hun situaties zijn niet vergelijkbaar.

W. kreeg de steun van zijn familie en zijn stam, die hebben aanvaardden te onderhandelen, om de situatie op te lossen.

De eiser heeft zijn eigen stam beschadigd. Dit gaat niet alléén over een gewone woordwisseling in een privé-telefoongesprek. Hij heeft zijn oom, die Sheikh is, beledigde. Hij heeft de autoriteit van zijn stamhoofd geschonden. Hij kan bijgevolg absoluut niet rekenen met zijn stam of zijn familie om hem te steunen voor onderhandeling.

Er is geen onderhandeling mogelijk.

De eiser is bewust dat wat hij gedaan heel zwaar is. Maar hij wilde absoluut zijn zus steunen.

Het feit dat hij al een paar jaren in een westerse samenleving leeft, kan uitleggen dat zijn waarden en reacties verschillend kan zijn. Hij is bewust van het belang om, voor vrouwen, rechten te hebben tot gelijkheid en vrijheid.

5) De eiser zou laattijdig van zijn stam verstoten zijn

Verwerende partij vindt laattijdig de verstoting van de eiser, die enkel in maart 2017 werd besloten, terwijl de feiten in september 2016 hebben plaatsgevonden.

VOOR zover de eiser weet, was zijn familie en zijn stam bezig met de onderhandelingen met de familie van W. De verstoting van zijn stam was geen prioriteit, aangezien de eiser niet op het Iraakse grondgebied zich bevindt, een geen bedreiging aan hun eer van het buitenland kan, op korte termijn, vormen.

De beslissing om de eiser van zijn stam te verstoten was al lang vernomen maar werd bijgevolg later concreet gemaakt.

2. De situatie in Bagdad

Er wordt niet betwist door het CGVS dat de meeste criteria voor het verlenen van de subsidiaire bescherming vervuld zijn: er is sprake van een gewapend conflict met willekeurig geweld. Alleen wordt er beschouwd dat het niveau van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om te kunnen spreken van een risico op het leven of fysieke integriteit door loutere aanwezigheid in Bagdad. Echter moet worden erkend dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad bijzonder hoog is.

De conclusie van het CGVS komt niettemin in strijd met de inhoud van het rapport CEDOCA van september 2017.

Uit dit rapport, komt er een belangrijke en duidelijke stijging van de aantal bombaanslagen die vanaf april 2016 de hoofdstad hebben getroffen.

Terwijl 2015 kende een relatieve daling van die autobommen, die daling is beschreven door de auteur van dit rapport als tijdelijk (p. 16). In april 2016, volgens dit rapport "nam het aantal zware en zeer zware aanslagen in Bagdad toï"

Die stijging van die aanslagen werd bovendien als zorgwekkend beschouwd door het feit dat deze autobommen hebben zonder moeilijkheden de checkpost kunnen doorgaan, en heeft bijgevolg belangrijke tekortkomingen in het veiligheidsbeleid benadrukt.

Het blijkt duidelijk dat de gewelddaden niet enkel bepaalde personen treffen, maar iedereen, ook al treffen ze een kleiner aandeel van de bevolking gezien de grootte van de stad.

Het is bijzonder opvallend dat de eerste weigeringsbeslissing ten opzicht van de eiser werd in augustus 2016 genomen, een paar maanden na dat de meeste veiligheidsincidenten plaats hebben genomen, terwijl op die tijd beschouwd de veiligheidssituatie beschouwd als een daling of stabilisatie van het geweld. Eén jaar later, moet nu het CEDOCA aanvaardden dat de situatie meer problematisch was dan het was op die tijd beschreven.

Daarenboven is de situatie in constante evolutie en het is niet mogelijk voor het CGVS om te voorspellen wat de situatie zal zijn morgen.

De verwerende partij stelt bovendien ten onrecht dat de aantal slachtoffers sinds begin 2015 constant is. Er is duidelijk een stijging, in april 2016, van die aantal slachtoffers (meer dan 500 in juli 2016!). Het CEDOCA rapport onderstreept bovendien een risico, dat niet aangehaald is in de bestreden beslissing, dat de aantal slachtoffers niet altijd nauwgezet werd. De auteur stelt dat deze cijfers zouden lager zijn dan de realiteit door het feit dat niet alle incidenten werden door de média niet vermeld (rapport CEDOCA, p. 21)

Het is bovendien niet adequaat te stellen dat dit geweld "doelgericht van aard is", terwijl het uitdrukkelijk is geschreven dat slachtoffers voornamelijk burgers zijn.

Er dient trouwens ook benadrukt te worden dat een "wiskundige" redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het grondgebied, en het aantal personen die zich daar vinden, niet aanvaard mag worden om het risico te analyseren (RvS nr 167 754 van 10.08.2007; zie H.C.R. Safe at Last ? La wand practice in Selected EU Member States With Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, 2011, p. 44 ; L. LEBOEUF et S. SAROLEA, "La réception du droit européen de l'asile en droit belge : la directive qualification, Louvain-la-Neuve, U.C.L., 2014, pp. 113-114), des temeer wanneer de « wiskundige » redenering op een berekeningsfout gebaseerd is. Zo oordeelt Uw Raad in een arrest nr. 165 616 van 12 april 2016:

Over het argument dat het leven verder gaat in Bagdad

In de bestreden beslissing wordt ook geargumenteed dat het leven in Bagdad verder gaat en dat niet alles plat ligt. Dit betekent echter niet dat het niveau van geweld niet van die aard is dat men een ernstig risico loopt om slachtoffer te zijn van aanslagen louter door aanwezig te zijn in de stad. Meer dan 7 miljoen mensen wonen in Bagdad, alle activiteiten kunnen dus moeilijk stilliggen. Gezien de streek rond Bagdad een oorlogsgebied is, kan de bevolking van de hoofdstad moeilijk massaal vluchten. Het leven gaat inderdaad voorts, maar de doden zijn veelvoudig en het is een gevaarlijk leven.

Hieromtrent heeft Uw Raad geoordeeld in een arrest nr. 165 616 van 12 april 2016:

(...)

Conclusie

Terwijl het CGVS oordeelt dat er willekeurig en gewelddadige incidenten regelmatig plaatsvinden in Bagdad, maar dat hun bereik niet van die hoogte is dat artikel 48/4, §2, c) kan worden toegepast is het uiterst onduidelijk op welke criteria het CGVS zich baseert om die grens te trekken.

Gezien het aanwezig willekeurig geweld en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren moet er, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, en overeenkomstig de informatie zowel uit het administratief dossier als uit eenduidige externe bronnen, geconcludeerd worden dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad wel van die aard is dat de loutere aanwezigheid ene reëel risico betekent op levensbedreiging.”

2.2. Stukken

De verwerende partij legt op 13 juni 2018 middels een aanvullende nota het stuk “COI Focus Irak: De actuele veiligheids situatie in Bagdad” van 26 maart 2018 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Dit steunt op de volgende overwegingen:

(i) Verzoeker grijpt terug naar zijn eerdere verklaringen en herhaalt dat hij zal worden vermoord door de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah (CGVS gehoorverslag ten gronde (2), p. 19). In het kader van de eerste asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat verzoekers problemen met de militie niet geloofwaardig waren:

1. Het feit dat verzoeker in juli 2013 terugkeerde naar Irak en van juli 2013 tot juli 2015 geen persoonlijke problemen kende, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Hij maakte niet aannemelijk dat de dreigbrief aan hem gericht was, noch dat hij werkte voor een onderaannemer van het Amerikaanse bedrijf S., wat de oorzaak was van de bedreiging. Zijn broer bleef ook na de dreigbrief bij S. zonder bijkomende persoonlijke problemen te hebben gekend. Hij legde ook geen documenten voor die bovenstaande appreciatie in positieve zin konden ombuigen. Deze motieven werden uitgebreid uiteengezet in de beslissing genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad. Het louter volharden in zijn voorgaande verklaringen volstaat niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

(ii.) Verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die geen verband houden met de vorige asielaanvraag, het stammenprobleem omwille van de buitenechtelijke relatie van zijn zus, zijn niet overtuigend:

1. De problemen van zijn zus en de doodsbedreigingen die verzoeker naar aanleiding daarvan ontving, vonden plaats vóór de zitting bij de Raad in het kader van de beroepsprocedure van de eerste

asielaanvraag. Zijn zus werd betrap op 25 september 2016 en verzoeker werd drie dagen later voor het eerst met de dood bedreigd door zijn oom en neven (CGVS gehoorverslag voorafgaand onderzoek (1), p. 24). De zitting bij de Raad vond pas plaats op 14 december 2016. In het verzoekschrift van zijn advocaat, opgesteld op 10 oktober 2016, werd evenmin gewag gemaakt van verzoekers nieuwe problemen. Hiermee geconfronteerd, verklaarde hij de tijd, noch het geld gehad te hebben om de documenten aangaande deze problemen, die hij pas in oktober 2016 had ontvangen (CGVS 1, p. 21), te laten vertalen. De tolk zei hem immers dat alle documenten vertaald dienden te worden. Hij zou op de zitting de tijd niet gekregen hebben om de nieuwe problemen aan te kaarten. Hij kreeg slechts 1 à 2 minuten om te spreken en kon enkel zeggen dat hij een broer in Amerika heeft maar niemand meer in Irak had (CGVS 1, p. 21). Dat hij eerder zou vertellen dat hij een broer in Amerika heeft, dan dat hij doodsbedreigingen heeft ontvangen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van zijn problemen.

2. Ook al zou hij bij de Raad de tijd niet gekregen hebben om dit te vertellen, heeft verzoeker de doodsbedreigingen evenmin aan zijn advocaat verteld. Verzoeker verwees opnieuw naar de documenten die hij nog niet had kunnen laten vertalen (CGVS 1, p. 21-22). Tijdens het gehoor ten gronde schoof hij de schuld in de schoenen van de tolk die hem had gezegd dat alle voorgelegde documenten vertaald moesten zijn (CGVS 2, p. 18). Het ontbreken van vertaalde documenten kan niet verklaren waarom hij niet eens zijn advocaat op de hoogte zou hebben gebracht van de doodsbedreigingen. Dat de advocaat zich concentreerde op de motieven van de weigeringsbeslissing van de eerste asielaanvraag (CGVS 2, p. 18) en hij derhalve niets heeft kunnen zeggen over zijn nieuwe problemen, is geen aannemelijke verklaring. Het is aan verzoeker een duidelijk zicht te bieden op de redenen van zijn vrees ten aanzien van het land van herkomst. Aangezien zijn advocaat niet op de hoogte was van het feit dat er nieuwe feiten plaatsvonden, is het evident dat hij zich in het kader van de asielprocedure enkel focuste op de eerste weigeringsbeslissing. Uiteindelijk stelde hij dat hij niet wilde profiteren van de problemen van zijn zus en ervan overtuigd was dat hij op basis van zijn eigen problemen een verblijfsstatuut zou verkrijgen (CGVS 1, p. 22). Ook dit is geen aanvaardbare reden. Verzoeker werd immers persoonlijk met de dood bedreigd door de sheikh van zijn stam, hetgeen wel degelijk als een persoonlijk probleem kan worden beschouwd.

3. Er rijzen vragen over verzoekers laattijdige tweede asielaanvraag over de ernst van de situatie. Terwijl de uitspraak van de Raad dateert van 7 februari 2017, diende hij slechts op 3 maart 2017 een tweede asielaanvraag in. Verzoeker besloot pas een asielaanvraag in te dienen nadat hij eind februari officieel uit de stam werd verstoten. Het blijft echter zeer vreemd dat hij de doodsbedreigingen vanwege zijn oom en neven niet voldoende ernstig vond om direct een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

(iii.) De verschillende tegenstrijdigheden in het relaas doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan:

1. Verzoeker verklaarde dat K. op de trap van haar huis aan het bellen was met W. De vrouw van F. hoorde dit toevallig en ging F. halen (CGVS 1, p. 11). In het gehoor ten gronde vertelde hij echter dat K. in haar kamer aan het bellen was, dat F. en zijn vrouw samen naar boven gingen en K. vervolgens hoorden bellen (CGVS 2, p. 8).

2. Verzoeker stelde aanvankelijk dat W. een onbekende was voor de familie (CGVS 1, p. 10); later gaf hij aan dat F. W. persoonlijk kende, hij was immers zijn buurman (CGVS 2, p. 6).

3. In het eerste gehoor verklaarde hij dat zijn zus W. contact had genomen met W. (CGVS 1, p. 11). In het tweede gehoor zou zijn zus H. dat gedaan hebben (CGVS 2, p. 9).

4. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde verzoeker dat zijn neef R. hem met de dood had bedreigd (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde hij dat hij bedreigd werd door zijn neven A. en A., de zonen van zijn oom, de sheikh van zijn stam. Hij bevestigde dat hij verder met geen enkele andere neef contact heeft gehad (CGVS 1, p. 18). Later gevraagd om alle namen van de zonen van het stamhoofd op te sommen, antwoordde verzoeker 'A., A., D., M. en S.'. Andermaal noemde hij R. niet. Gepolst of hij ene R. kende, verklaarde hij hem enkel te kennen van zien. Pas na confrontatie met zijn verklaringen op de DVZ dat R. hem bedreigde, confirmeerde hij dat R. hem inderdaad via facebook had gebeld en bedreigd. Dat hij R. helemaal niet had vermeld als één van de zonen van zijn oom, stak hij dan weer op het feit dat hij zich vergist had en dat D. dezelfde persoon is als R.. 'Het is een letter verschil', stelde hij. Dit is geenszins aannemelijk. Indien hij zich gewoon van naam vergist had, kan verwacht worden dat hij zich van zijn

vergissing bewust zou geworden zijn wanneer gevraagd of hij ene R. kent. Dat hij R. pas linkt aan de bedreigingen wanneer hij werd gewezen op zijn verklaringen afgelegd op de DVZ, komt weinig geloofwaardig over (CGVS 1, p. 22-23). In het tweede gehoor had hij het enkel over de bedreigingen van zijn neven R. en A. Over A. maakte hij ditmaal geen gewag meer (CGVS 2, p. 14). Dat hij tot drie verschillende versies geeft wat betreft de familieleden die hem bedreigden, doet de geloofwaardigheid van zijn relaas weinig goed.

5. Tenslotte blijkt dat A. ondertussen gesneuveld is als lid van al Hashd al Shaabi (CGVS 1, p. 18 en 22) en dus geen dreiging meer kan vormen.

(iv.) Er zijn verschillende vreemde elementen in het relaas:

1. Nadat F. de video van de bekentenis van K. naar zijn broers doorstuurde, zouden zowel F. als zijn broers de video verwijderd hebben (CGVS 2, p. 8-9). Dit lijkt zeer onwaarschijnlijk gezien de video het enige stuk is dat de schuld van zijn zus zou kunnen aantonen. Verzoeker herhaalde meermaals dat de zaak nog niet is afgesloten: zo stelt zijn stam de onderhandelingen met de stam van F. uit tot zij K. vinden en haar versie van de feiten kunnen horen (CGVS 2, p. 11-12). Uit verzoekers verklaringen bleek bovendien meermaals dat zijn zus nog steeds gezocht wordt en gestraft zal worden voor haar daden. Dat zij broers, hiermee rekening houdende, het enige bewijsstuk dat zij hebben, zouden verwijderen, is niet geloofwaardig. Voor F. is de video dan weer een bewijs dat hij 'terecht' handelde. Ook voor hem is het wissen van de video een erg onlogische handeling.

2. Het is verder weinig aannemelijk dat verzoeker door het stamhoofd en zijn zonen ter dood veroordeeld werd wegens een woordenwisseling tijdens een privé-telefoongesprek terwijl W., de man die de eer van zijn zus, en bij uitbreiding van de hele stam, bezoedelde, kon onderhandelen en er met een geldboete vanaf kwam. Dat W., in tegenstelling tot verzoeker, kon rekenen op de steun van zijn stam (CGVS 2, p. 15), kon de disproportioneel zware straf niet uitklaren. Indien zijn stam werkelijk dermate conservatief zou zijn, is het in Iraakse context weinig waarschijnlijk dat W. er met een geldboete vanaf zou komen. Bovendien zou W. nooit gestraft worden zijn voor het dreigen van het openbaar maken van de familiefoto's van verzoekers zussen omdat H. pas na de onderhandelingen met dit nieuws naar buiten kwam. Verzoekers familieleden zouden W. zelfs nooit over de foto's hebben aangesproken, evenmin zouden zij de foto's terug geëist hebben. Zij dachten misschien dat W. de foto's had verwijderd, zo veronderstelde hij (CGVS 2, p. 14). In de door verzoeker geschetste conservatieve achtergrond van zijn stam, is dit allerm minst geloofwaardig. Indien W. daadwerkelijk over foto's zou beschikken waarop verzoekers zussen in onthullende posities (zonder hoofddoek en met ontblote armen) te zien zijn, kan immers minstens worden verwacht dat de foto's door zijn familie worden opgeëist om mogelijke toekomstige schandalen te vermijden. Hierop gewezen, repliceerde verzoeker dat de woordenwisseling die hij met zijn oom had niet privé was. Zijn oom had immers aan iedereen verteld hoe verzoeker hem en Allah beledigd had (CGVS 2, p. 15-16). Het blijft echter onlogisch dat zijn familie de kwestie van de familiefoto's onder de mat zou vegen terwijl verzoeker zelf onmiddellijk aan de schandpaal zou worden genageld.

3. Dat verzoeker pas in maart 2017 uit de stam verstoten werd, is ook zo bevreemdend. De discussie met zijn oom dateert immers van september 2016, de laatste bedreiging van zijn neven van 23 oktober 2016. Indien verzoeker zijn oom daadwerkelijk op dermate ernstige manier zou hebben beledigd en hij dit over de ganse stam zou hebben verspreid, kan verondersteld worden dat verzoeker niet langer als volwaardig lid van de stam getolereerd zou worden en direct uit de stam zou zijn verstoten. Dat zijn stam bezig was met onderhandelingen omtrent een ander probleem (CGVS 2, p. 15), volstaat niet. Dit betreffen immers loutere vermoedens.

4. Verzoeker deed geen enkele inspanning om de situatie recht te trekken. Na de laatste bedreiging van zijn neven op 23 oktober 2016 heeft hij hen noch zijn broers nog gecontacteerd. Ook nadat hij te horen kreeg dat hij uit de stam verstoten werd, heeft hij niets ondernomen. Gezien de onderhandelingen die W. kon treffen, kan nochtans verondersteld worden dat er misschien wel onderhandelingsmogelijkheden bestonden. Dat hij dit nooit heeft geprobeerd 'omdat zij in fout zijn', kan dit niet vergoelijken (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 15). Indien verzoeker zich in een levensbedreigende situatie bevond, kan immers verondersteld worden dat hij minstens een poging ondernam om de situatie uit te klaren.

b. Beoordeling

Na een theoretische uiteenzetting voert verzoeker *in concreto* aan dat de reden waarom de tweede asielaanvraag pas werd ingediend in maart 2017 op grond van problemen die dateren van september 2016 gelegen is in het feit dat verzoeker op het ogenblik nog geen eensluitende vertaling had van de nieuwe stukken. Hij verwijst naar artikel 39/76 van de vreemdelingenwet evenals naar artikel 8 van het PR RvV waaruit - zo stelt hij - volgt dat de nieuwe elementen zeker uit de debatten zullen worden geweerd indien zij niet vergezeld gaan van een eensluitend verklaarde vertaling. Hij voert ook aan dat hij op de zitting van 14 december 2016 slechts enkele seconden spreektijd zou hebben gekregen en hij niet de gelegenheid had om deze feiten uit te leggen. Hij wijst er ook op dat sinds het arrest van de Raad van 7 februari 2017 hij zonder verblijfplaats was, wat het voor hem moeilijk heeft gemaakt om de nodige stappen te zetten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de nieuwe elementen niet heeft vermeld omdat hij op dat ogenblik nog niet beschikte over een eensluitend verklaarde vertaling van deze stukken, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij de elementen hoegenaamd niet heeft vermeld. Met het niet vermelden van een nieuwe gebeurtenis in het kader van een verzoek om internationale bescherming anticipeert hij in wezen op de beoordeling van de Raad. Het komt niet aan verzoeker toe om zelf te beoordelen welk gevolg de Raad zal geven aan het neerleggen van bepaalde stukken. Verzoeker kan ook uiteenzetten waarom hij niet bij machte was een eensluitende vertaling te bekomen van deze stukken. Voorts merkt de Raad ook op dat de stukken in het Arabisch werden opgesteld, wat niet kan worden beschouwd als een weinig voorkomende taal waarvoor slechts met zeer veel moeite een vertaler kan worden gevonden. De vraag of verzoeker bijtijds een vertaling van zijn stukken had kunnen bekomen, houdt geen verband met de vaststelling dat verzoeker de nieuwe gebeurtenissen op geen enkel ogenblik in het kader van de eerste procedure heeft aangebracht. Daarenboven beperkt verzoeker zich in zijn betoog er toe te verwijzen naar de procedureregels voor de Raad, terwijl niet vereist is dat hij eensluitende vertalingen van zijn stukken neerlegt wanneer hij een nieuwe asielaanvraag indient. Verzoeker gaat er aan voorbij dat artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, zoals het gold op het ogenblik van de aangevoerde vervolgingsfeiten, vereist dat de verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt. Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet vereist niet dat van de neergelegde bewijsstukken een vertaling wordt neergelegd, daarenboven heeft de verzoeker in de procedure op het CGVS bijstand van een tolk, zodat ook deze de eventuele niet vertaalde stukken kan toelichten. Verzoeker had op basis van in het Arabisch opgestelde stukken wel degelijk reeds vroeger op nuttige wijze een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen, zodat zijn betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker ongeveer zes maanden heeft gewacht alvorens een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Dat verzoeker nauwelijks het woord zou hebben gekregen is voorts een loutere bewering van verzoeker. Uit het proces-verbaal van de zitting van de Raad van 14 december 2016 blijkt dat deze zitting een aanvang nam om 10:00 uur en deze gesloten werd om 11:45 uur. Er werden 20 zaken behandeld, hetgeen neerkomt op een gemiddelde van ruim 5 minuten per zaak. Uit zijn verklaringen voor het CGVS blijkt ook dat verzoeker niet "*slechts enkele seconden*" zou hebben gekregen, maar wel één of twee minuten, wat in lijn ligt met de vaststellingen op basis van het zittings-pv van de Raad (CGVS 1, p. 21). Het CGVS heeft in de bestreden beslissing dan ook terecht opgemerkt dat het in die omstandigheden vreemd is dat hij wel zou hebben verteld dat zijn broer naar Amerika is verhuisd en dat hij geen familie meer heeft in Irak, maar niet zou hebben verteld dat hij doodsbedreigingen heeft ontvangen. Daarenboven werd verzoeker wel degelijk bijgestaan door een advocaat en was verzoeker in de gelegenheid om deze, ook nog voorafgaand aan de terechtzitting, op de hoogte te stellen van de nieuwe elementen.

Verzoeker geeft aldus geen aannemelijke verklaring waarom hij de doodsbedreigingen, die moeten worden beschouwd als zwaarwichtige elementen, niet eerder als grond voor bescherming heeft aangebracht. De Raad beschouwt dit als een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van dit element.

De Raad stelt bovendien nog een bijkomende tegenstrijdigheid vast in verzoekers verklaringen, vermits hij ter verantwoording verklaarde dat op het ogenblik van de zitting van de Raad hij nog niet werd bedreigd, "*dat was pas later*". (CGVS 1, p. 22) Deze bedreigingen vonden immers plaats n.a.v. telefoongesprekken van 28 september 2016 en 23 oktober 2016. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker betwist verder de tegenstrijdigheid met betrekking tot de wijze waarop F. de relatie van K. ontdekte. Verzoeker voert aan dat hij na het eerste gehoor op het CGVS aanvullende informatie heeft

verkregen van zijn zus. Toen heeft hij vernomen dat niet enkel de vrouw van F. maar ook F. zelf aanwezig was op die dag. Tijdens het eerste gehoor dacht hij dat enkel de vrouw van F. deze conversatie had gehoord. Verzoeker wijst er ook op dat hij geen rechtstreekse getuige was van deze gebeurtenissen en vertelt en wat hem door zijn zussen werd uitgelegd.

Uit het eerste interview op het CGVS blijkt duidelijk dat verzoeker verklaarde dat zijn zus K. op de trap van haar huis aan het bellen was met W., dat de vrouw van F. dit hoorde en F. ging halen (CGVS 1, p. 11). In het tweede interview verklaarde verzoeker dat K. in haar kamer aan het bellen was en dat F. en zijn vrouw na elkaar (eerst F., gevolgd door zijn vrouw) naar boven gingen en K. vervolgens hoorden bellen (CGVS 2, p. 8).

Verzoeker verklaarde dat hij na het eerste interview van zijn zus meer preciseringen vernam en derhalve zijn verhaal heeft bijgesteld. Het gaat evenwel niet om aanvullende informatie zoals verzoeker beweert, doch wel degelijk om tegenstrijdigheden. Er is immers niet enkel een verschil tussen de plaats waar K. aan het bellen was, maar ook met betrekking tot de wijze waarop ze betrapte werd. In het eerste gehoor verklaarde verzoeker immers uitdrukkelijk dat de vrouw van F. haar betrapte, waarna ze F. ging halen. In het tweede gehoor verklaart verzoeker precies het omgekeerde, met name dat F. de trap op kwam, gevolgd door zijn vrouw, en dat hij K. in haar kamer hoorde bellen. Dit is wel degelijk een tegenstrijdigheid met betrekking tot de relevante bijzonderheden van het relaas en kan niet worden beschouwd als een loutere aanvulling of nadere precisering van het verhaal. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot loutere *post factum*-beweringen en heeft hij in het interview niet opgemerkt dat hij inmiddels een vollediger of meer correcte versie van de gebeurtenissen had vernomen.

Wat betreft de vraag of verzoeker W. persoonlijk kende, verklaarde verzoeker inderdaad dat W. een onbekende was voor verzoekers familie (CGVS 1, p. 10); dat hij later verklaarde dat F. W. persoonlijk kende omdat het zijn buur was (CGVS 2, p. 6), is daarmee niet in strijd. Verzoeker kan op dit punt worden bijgetreden.

Met betrekking tot de vraag welke zus met W. heeft gesproken om de relatie stop te zetten, erkent verzoeker dat zijn verklaringen op dit punt "*misschien niet helemaal volledig*" zijn. Zijn bewering dat de beide zussen aanwezig zouden zijn geweest is echter niet meer dan een *post factum*-bewering die niet blijkt uit zijn verklaringen in de gehoorverslagen. Uit de gehoorverslagen blijkt duidelijk dat verzoeker de eerste maal verklaarde dat zijn zus W. met W. sprak (CGVS 1, p. 11) en vervolgens in het tweede gehoor verklaarde dat zijn zus H. dat gedaan had (CGVS 2, p. 9).

Verzoeker voert aan dat hij nooit verklaard heeft dat zijn neef A. hem heeft bedreigd maar enkel dat er discussies waren met zijn broer A. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij wel degelijk heeft verklaard dat zijn oom twee zoons had, A. en A. (CGVS 1, p. 18), en dat enkel deze twee hem hebben bedreigd. Dat hij daarnaast ook een broer A. had, doet dan ook niets af aan zijn verklaringen. Verzoeker betwist ook niet dat de tegenstrijdigheid met betrekking tot zijn verklaring dat hij werd bedreigd door R.

Waar verzoeker betoogt dat het niet onlogisch zou zijn dat F. de filmpjes zou hebben gewist, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de zaak nog niet was afgesloten en dat zijn stam de onderhandelingen met de stam van F. heeft uitgesteld tot K. wordt gevonden en zij haar versie van de feiten kan vertellen. Het is een die omstandigheden dan ook van belang dat F. bewijzen heeft van zijn beschuldigingen. Ook voor verzoekers broers houdt de video het bewijs in dat F. K. heeft geslagen. Indien beide partijen hun standpunt verdedigen, hebben zij er wel degelijk een belang bij deze video niet te wissen. Ook verzoekers betoog met betrekking tot de ongewenste verspreiding van deze video, overtuigt niet. De betrokkenen hebben immers zelf alle sleutels in handen om het filmpje al dan niet te verspreiden. De Raad is het dan met het CGVS eens dat het wissen van de video niet logisch is.

Waar verzoeker met betrekking tot de wanverhouding tussen de straf van W. (een geldboete) enerzijds en verzoekers terdoodveroordeling anderzijds, aanvoert dat dit wel proportioneel is aangezien verzoeker zware beledigingen zou hebben geuit aan het adres van zijn oom, merkt de Raad toch op dat, zoals verzoeker overigens zelf aanvoert in zijn verzoekschrift, het gaat om een conflict over eer. Het is weinig aannemelijk dat een fundamenteel conflict tussen twee stammen, waarbij er sprake is van overspel, tot een lichtere straf zou leiden ten aanzien van de dader van het overspel, terwijl een discussie binnen dezelfde familie over de gevolgen van het conflict, tezelfdertijd zou leiden tot een terdoodveroordeling. Het betrof daarbij inderdaad een telefoongesprek tussen twee privé personen. Verzoeker spreekt dit dan wel tegen, maar overtuigt niet. De Raad is het met het CGVS eens dat het weinig aannemelijk is dat

verzoeker zou zijn veroordeeld tot de doodstraf, terwijl de verantwoordelijke voor het onderliggende conflict er met een geldboete van af zou komen.

Verder betwist verzoeker ook niet dat het weinig waarschijnlijk is dat W. ongestraft kon dreigen met het vrijgeven van foto's van verzoekers zussen in onthullende posities (zonder hoofddoek en met ontblote armen), terwijl verzoeker zelf dan weer omwille van een ruzie in een telefoongesprek ter dood wordt veroordeeld.

Verzoeker betwist daarnaast ook niet dat, indien zijn stam inderdaad zo conservatief is als hij voorhoudt, het weinig waarschijnlijk is dat W. er met een geldboete van af zou komen.

Waar verzoeker tenslotte betoogt dat het feit dat hij pas in maart 2017 werd verstoten wegens feiten die zich afspeelden in september 2016, omdat dit geen prioriteit was, merkt de Raad op dat dit moeilijk verenigbaar is met verzoekers betoog tezelfdertijd dat de beledigingen aan het adres van zijn oom dermate ernstig waren dat er geen andere mogelijkheid was dan hem ter dood te veroordelen en te verstoten. Uit het tijdsverloop tussen de feiten en de verstoting lijken dan ook niet dat dermate ernstig was dat onmiddellijk optreden vereist was. Dit wijst ook aan dat er waarschijnlijk nog onderhandelingen mogelijk waren. De Raad acht het weinig geloofwaardig dat verzoeker daar dan ook geen enkele poging toe ondernomen heeft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop

van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op

openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker toont geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT